

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 29. 4. 2020 odvolání obžalovaného M■■■■ K■■■■, narozeného ■■■■■ a státního zástupce, proti rozsudku Okresního soudu v Příbrami ze dne 13. 1. 2020, číslo jednací 2 T 71/2019 - 449, a v senátě složeném z předsedy Mgr. Romana Lady a soudců JUDr. Tomáše Jurečka a Mgr. Jany Novákové, rozhodl

takto:

I.

Podle § 258 odstavec 1 písmeno e), odstavec 2 trestního řádu se napadený rozsudek **částečně ruší**, a to pouze ve výroku o trestu.

Podle § 259 odstavec 1, odstavec 3 trestního řádu se **znovu rozhoduje** tak, že při nezměněném výroku o vině zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odstavec 1, odstavec 2 písmeno d) trestního zákoníku, přečinem ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odstavec 1 písmeno d) trestního zákoníku, přečinem nebezpečné pronásledování podle § 354 odstavec 1 písmeno a), b), c), d) trestního zákoníku a zločinem vydírání podle § 175 odstavec 1, odstavec 2 písmeno e) trestního zákoníku, a nezměněném výroku o náhradě škody, se

obžalovaný

M■■■■ K■■■■, narozený ■■■■■

odsuzuje

podle § 175 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody **v trvání 5 (pět) let.**

Podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje **do věznice s ostrahou.**

Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

II.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného **zamítá**.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným pod bodem I) jednak zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, jednak přečinem ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku, pod bodem II) přečinem nebezpečné pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), b), c), d) tr. zákoníku a pod bodem III) zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku, za které byl podle § 199 odst. 2 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání třiceti měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byl obžalovaný zavázán k povinnosti zaplatit poškozené T. K., trvale bytem , okres zastoupené zmocněncem JUDr. Markem Dvořákem, advokátem se sídlem Příbram I, náměstí T. G. Masaryka 1 na náhradu škody částku 2 500 Kč a náhradu nemajetkové újmy částku 25 000 Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu byla poškozená T. K. odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Shora uvedených trestných činů se obžalovaný podle zjištění okresního soudu dopustil tím, že pod bodem I) v přesně nezjištěné době nejméně od počátku roku 2018 do 9. 2. 2019 v místě jejich tehdy společného bydliště v bytě v ulici , v , okres , který společně obývali s T. K. a jejím synem nezletilým (nar.), kde vedli společnou domácnost a kde obžalovaný M. K. společně s poškozenou T. K. pečoval a podílel se na výchově jejího syna s jejím souhlasem, ohrozil rozumový, citový vývoj nezletilého , když jej vystavil tomu, že nezletilý opakovaně byl přítomen tomu, že obžalovaný M. K. úmyslně, ve většině případů po předchozím užití návykové látky, fyzicky a psychicky týral poškozenou T. K. (nar.), a to tím způsobem, že opakovaně strkal do různých částí těla poškozené, kdy takto v jednom případě upadla na postel a narazila si žebra, avšak lékařské ošetření nevyhledala, dále poškozenou v různých situacích napadl opakovanými údery otevřenou i zavřenou rukou do oblasti hlavy, obličeje a zasazoval jí rány pěstí do hrudníku i zad, v jednom případě při takovém napadení byla poškozená povalena na zem, přičemž ze strachu poté z bytu společně se svým nezletilým synem utekla; dále, poté co se poškozená vrátila ze zaměstnání, jí zakazoval, kamkoliv chodit, nesměla navštěvovat své známé, ani se s nikým kontaktovat, kontroloval jí mobilní telefon, a když se mu něco nelíbilo, tak poškozené mobilní telefon nejméně ve třech případech zničil, dále nutil poškozenou k neustálému uklízení, přičemž vše vyvrcholilo dne 9. 2. 2019, kdy opětovně fyzicky poškozenou napadl, a to údery pěstí do oblasti hrudníku a hlavy, kdy toto jednání poškozená oznámila Policii ČR a poté byl obžalovaný z bytu vykázan, v průběhu uvedené doby, kdy byla poškozená T. K. shora popsáním způsobem napadána, se nezletilý opakovaně ukrýval před dalším násilím obžalovaného společně se svou matkou v pokoji nebo ze strachu před možným útokem společně utíkali z bytu, kdy jednání poškozená vnímala jako těžké příkoří, měla strach nejen o svůj život a zdraví, ale i svých dětí, i v nezletilém uvedené jednání vzbuzovalo strach, pod bodem II) od 10.2.2019 do 4.7.2019 před bytem i v bytě v ulici , v , okres , i na jiných místech okresu začal svoji bývalou partnerku T. K. (nar.) pronásledovat, když jí denně kontaktoval prostřednictvím mobilního telefonu, kdy jí denně zasílal 15 až 20 SMS zpráv, dále jí denně telefonoval, ke kontaktu s poškozenou používal dále e-mailové zprávy, vyhledával její přítomnost, a to v zaměstnání v Nemocnici v nebo v místě bydliště poškozené, nejméně ve

dvou případech jí vyhrožoval fyzickou újmou, tak že synovi poškozené [REDAKCE] po telefonu sděloval vulgární výrazy a dále doslovně: „kdybych jí měl tu hlavu rozpůlit.. a ve druhém rozhovoru po sdělování vulgarit: „rozrazím jí hlavu“..., a dále dne 27.6.2019 poté, co poškozená odjížděla ze zaměstnání, tuto předjel začal ji svým vozidlem „vybrzdřovat“, v důsledku čehož poškozená z obavy zastavila, kdy při tomto ji vytáhl z vozidla, napadl ji údery do rukou, a odvezl s sebou její kabelku, kterou poté poškozená našla ve školce, když si vyzvedávala syna, dále dne 1.7.2019 vyzýval poškozenou, aby vyšla z bytu, což ze strachu z obžalovaného odmítla a poté, co ji osočoval vulgárními výrazy, kamenem poničil okno bytu a z místa odjel, přičemž uvedené jednání vzbudilo v poškozené důvodnou obavu o její život a zdraví i život a zdraví jejích dětí, a pod bodem III) poté, co bylo proti obžalovanému M [REDAKCE] K [REDAKCE] dne 17. 7. 2019 zahájeno trestní stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu pro zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku a přečin nebezpečné pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), b), c), d) trestního zákoníku, kde poškozená T [REDAKCE] K [REDAKCE] byla v procesním postavení svědka, i přesto této dne 3. 9. 2019 v 21.09 hodin zaslal z čísla [REDAKCE] textovou zprávu s úmyslem ji donutit, aby stáhla trestní oznámení na jeho osobu, které na něj podala dne 4. 7. 2019 v doslovném znění: „chci, aby si věděla, takhle sem tam byl každý den, vím o tvém kroku i kde si teď celou dobu sem držel hubu. Přes dva měsíce. Každé ráno i večer. Chci psa zajdeš na policajty stáhneš to jinak. Jinak tě lituju co se pak s tebou stane. Už je to zaplacený. Máš ráda svůj obličej, ráda se díváš do zrcadla. Za tvou faleš a lži. Pamatuj citáty sou pro dospělé a ne pro děti pak ti pošlu ftip. Karta i telefon za dvě minuty konci ve Vltavě. Já tě neoblboval jak ty mě já ne. Pro tvé dobro ti radím nehraj si s ohněm. Do platíš a zaplatíš. Čau.“, kdy uvedené výhrůžky v poškozené vzbudily obavu, že pokud nesplní požadavek obžalovaného, je schopen tyto výhrůžky splnit.

3. Proti rozsudku podal obžalovaný nejprve včasné blanketní odvolání, které poté doplnil tak, že jeho odvolání směřuje proti výroku o vině a tím i proti výroku o trestu a odvolání odůvodnil jak sám, tak prostřednictvím obhájce. Státní zástupce včasným odvoláním napadl v neprospěch obžalovaného pouze výrok o trestu.
4. Obžalovaný sám v obsáhlém odvolání napadá především závěr okresního soudu o jeho vině.
5. V bodu I) výrokové části napadeného rozsudku rozporuje tvrzení okresního soudu o tom, že se trestné činnosti dopustil pod vlivem návykové látky a uvádí, že návykové látky tou dobou neužíval, neboť byl zaměstnán jako řidič a byl na přítomnost návykových látek vždy testován s negativním výsledkem. Zpochybňuje pravdivost tvrzení poškozené, pokud ji mě napadat, neboť ani policistka, ani lékař neviděl z na těle poškozené známky po úderech pěstí. Poukazuje také na to, že neexistuje nejen lékařská zpráva, ale ani žádný záznam policie, že by poškozená utrpěla jakékoliv zranění po úderech pěstí na obličej. Tvrzení poškozené tedy není podloženo a jeho obhajoba byla okresním soudem odmítnuta jen z důvodu jeho trestní minulosti. Vytýká okresnímu soudu, že neodstranil rozpory v tvrzeních poškozené, odmítá také tvrzení okresního soudu o tom, že poškozená nemá zájem ani motiv vypovídat nepravdivě. Poukazuje na skutečnost, že jemu bylo ze strany poškozené vyhrožováno, pokud se k ní nevrátí. Namítá rovněž neprovedení konfrontace s poškozenou a neprovedení kompletního přepisu všech hovorů a zpráv mezi ním a poškozenou. Rovněž namítá neprovedení dalších výslechů svědků, konkrétně R [REDAKCE] G [REDAKCE], R [REDAKCE] H [REDAKCE] a MUDr. B [REDAKCE], na jejichž výslechu trval i v rámci veřejného zasedání před krajským soudem, stejně tak vytýká okresnímu soudu neprovedení důkazu odborným vyjádřením MUDr. Š [REDAKCE] ve vztahu k jeho schopnosti pohybu. K tomu ve veřejném zasedání předložil důkaz lékařskou zprávou uvedeného lékaře, kterou krajský soud ve smyslu ustanovení § 213 odst. 1 t. řádu k návrhu obžalovaného na doplnění dokazování předložil stranám k nahlédnutí a z něho zjistil zdravotní stav obžalovaného po utrpeném úrazu. Obžalovaný dovozuje, že to byl bývalý manžel poškozené, který jí napadl, a to v důsledku chování poškozené, která se nevhodně a násilně chová jak k bývalému manželovi, tak ke svým dětem. Dále popisuje způsob soužití s poškozenou v uvedené době, přičemž namítá, že poškozenou byly některé skutečnosti vynechány

a zatajeny, a proto okresní soud nebyl obeznámen s objektivností všech skutků mezi ním a poškozenou, tím byl deformován náhled na poškozenou, která neustále vyvolávala konflikty, sledovala jej, slovně jej napadala, zneužívala jeho city a psychicky mu ubližovala.

6. K bodu II) výrokové části rozsudku obžalovaný uvedl, že posílal SMS zprávy a telefonní hovory s poškozenou, byly to však reakce na zprávy a telefonní hovory poškozené. Uvádí, že poškozená měla kompletní přístup jeho telefonu a tím i aplikacím a většinu svých zpráv, kterými jej provokovala, sama vymazala a pouze zanechala jeho reagující zprávy, které byly vytrženy z celkového kontextu věci. Obžalovaný popřel, že by poškozenou předjel a "vybržd'oval", není tedy pravdivá výpověď poškozené, ze které v tomto bodu vyšel okresní soud. Naopak byla to poškozená, která na něj na parkovišti najížděla a fyzicky jej napadla, v důsledku čehož utrpěl modřiny. I v této části výroku okresního soudu odmítá tvrzení poškozené jako lživé a poukazuje na to, že i v této době s ním poškozená udržovala intimní poměr.
7. K bodu III) pak obžalovaný uvedl, že není autorem SMS zprávy, která byla poškozené zaslána, neboť nevlastnil předmětný mobilní telefon a není tedy pravdou, že lhal před soudem o tom, že autorem zprávy je jeho nevlastní otec K ■■■ B ■■■. Rovněž poukazuje na delší časový odstup od podání trestního oznámení do zaslání předmětné zprávy a namítá, že byly k dispozici důkazy o tom, že s poškozenou udržoval konverzaci ze svého telefonu po celou dobu a pokud šlo o předmětnou SMS zprávu, ty zasílal někdo jiný.
8. Závěrem pak navrhl, aby byl napadený rozsudek krajským soudem přehodnocen a zrušen a aby bylo dosaženo objektivního výsledku celé popisované skutečnosti.
9. I v odvolání obžalovaného učiněném prostřednictvím obhájce je zpochybňována věrohodnost poškozené K ■■■ a prokázání jeho pachatelství stíhanými skutky.
10. K bodu I) výroku odvoláním napadeného rozsudku uvedl, že se tohoto protiprávního jednání nedopustil, jejich soužití bylo podle něj jako každé jiné. Připustil, že mezi nimi došlo ke třem konfliktům, které ve svých výpovědích popsal, ale v žádném případě se nejednalo o opakované týrání a napadání, jak je uvedeno ve výroku rozsudku, byť se jejich soužití dá naznat „Itálií“. Ze strany okresního soudu tedy jde o ničím nepodložená tvrzení, neboť okresní soud vycházel pouze z výpovědi poškozené a jejích kamarádek a známých, které věc slyšely opět zprostředkované od poškozené. Ničeho nebyly přítomné a ani být nemohly, neboť se obžalovaný ničeho takového nedopustil a ohrazuje se také proti tvrzení, že k tomuto mělo dojít po předchozím užití návykové látky, neboť nebylo prokázáno, že by v této době návykové látky užíval.
11. K bod II) výroku napadeného rozsudku uvedl, že není pravdou, že by se dopustil popsaného skutku, tedy že by poškozenou T ■■■ K ■■■ od 10. 2. 2019 do 4. 7. 2019 před bytem ■■■ i v bytě v ulici ■■■, v ■■■, okres ■■■, v ■■■, okres ■■■, i na jiných místech okresu ■■■ začal pronásledovat, denně kontaktovat prostřednictvím mobilního telefonu. Je pravdou, že jí kontaktoval, ale proto, že chtěl vyřešit věci související s jejich rozchodem. To samé se týká údajného vytlačování poškozené na silnici, neboť podle jeho informací poškozená způsobila dopravní nehodu, kdy nedala přednost v jízdě jinému vozidlu, což řešila policie a on nebyl za účast na této dopravní nehodě projednán.
12. K bodu III) výroku napadeného rozsudku uvedl, že se tohoto protiprávního jednání nedopustil, v žádném případě tedy dne 3. 9. 2019 v 21.09 hodin nezaslal z čísla ■■■ textovou zprávu s úmyslem poškozenou donutit, aby stáhla trestní oznámení na jeho osobu, které na něj podala. Má podezření, že si tuto SMS zprávu poslala T ■■■ K ■■■ sama, aby dosáhla jeho vzetí do vazby, neboť nikdy SIM kartu tohoto čísla nevlastnil a tuto zprávu nepsal, a tudíž mu toto jednání nebylo prokázáno. Okresní soud totiž při svém rozhodování vycházel pouze z výpovědi poškozené, která byla podpořena výpověďmi jejích kamarádek a známých B ■■■, P ■■■ a H ■■■. Obžalovaný nechápe, proč by měla mít výpověď poškozené větší váhu než výpověď jeho, nikdo se nezabýval skutečností, že se od poškozené odstěhoval a byla to ona, kdo jej kontaktoval, kdo se

k němu do [REDAKCE] nastěhoval a začal s ním opět žít. Pokud by se tedy dopouštěl jednání, z kterého je viněn, bylo by chování poškozené zcela nesmyslné.

13. Závěrem pak navrhl, aby krajský soud odvoláním napadený rozsudek zrušil a sám jej zprostil obžaloby.
14. Státní zástupce v podaném odvolání brojí toliko proti výši uloženého trestu, neboť se s výrokem okresního soudu o vině obžalovaného ztotožňuje.
15. Poukazuje na to, že uložený trest je nepřiměřeně mírný, a to vzhledem k tomu, že neodpovídá charakteru trestné činnosti ani zjištěným okolnostem případu, včetně zjištěných skutečností k osobě obžalovaného.
16. Podle státního zástupce je obžalovaný osobou, která byla v minulosti opakovaně soudně trestána pro závažnou trestnou činnost i násilného charakteru, zejména s poukazem na rozsudek Okresního soudu v Příbrami ze dne 30. 11. 2006, sp. zn. 1 T 54/2006, kdy trest v trvání 10 roků z tohoto rozsudku obžalovaný vykonal dne 4. 3. 2016. Dále poukazuje na to, že obžalovaný trestnou činností, pro kterou byl postaven před soud, začal páchat již od počátku roku 2018, což je okolnost, která obžalovanému nikterak nepolehčuje, neboť obžalovaný nezměnil svůj předchozí způsob života a dopustil se celkem čtyř trestných činů, což mu rovněž přitěžuje. Státní zástupce připouští, že obžalovaný se většiny jednání dopouštěl v době, kdy byl pod vlivem drog, tato okolnost však nemůže být podle jeho názoru posuzována jako okolnost, která by mu polehčovala. Rovněž poukazuje na skutečnost, že obžalovanému nesvědčí ani polehčující okolnost doznání, neboť celou trestnou činnost popíral, nerespektoval uložené předběžné opatření a musel být vzat do vazby.
17. Vzhledem k těmto skutečnostem se státnímu zástupci jeví uložený nepřiměřeně mírný, a proto navrhl, aby krajský soud zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a sám obžalovanému uložil trest shodně jako okresní soud coby nepodmíněný, ovšem podstatně přísnější, mírně nad polovinou zákonné trestní sazby, se zařazením obžalovaného pro výkon trestu do věznice s ostrahou.
18. Krajský soud podle § 254 odst. 1, 3 trestního řádu přezkoumal z podnětu podaných odvolání a z hlediska vytýkaných vad zákonnost a odůvodněnost napadených výroků rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a věc posoudil takto:
19. Okresní soud provedl v hlavním líčení zákonným způsobem dokazování, které vedlo ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro jeho rozhodnutí, přičemž všechny ve věci zákonně provedené důkazy správně vyhodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na zjevně pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. V tomto směru tedy krajský soud v postupu soudu okresního nezjistil pro věc podstatné pochybení, neboť byly dodrženy zásady uvedené v ust. § 2 odst. 5, 6 tr. řádu, a jestliže soud prvního stupně dospěl tímto postupem ke shora uvedeným skutkovým závěrům, lze je akceptovat.
20. Pokud tedy okresní soud dospěl k závěru, že jím popsané a zhodnocené důkazy tvoří ucelený řetězec, směřující jednoznačně k závěru o vině obžalovaného pod body I) – III) napadeného rozsudku, včetně vyžadovaného úmyslného zavinění stíhanými trestnými činy, nelze tomuto postupu nic vytknout. Popisu skutku obžalovaného v napadeném rozsudku pod bodem II) sice neobsahuje výši škody způsobené jednáním obžalovaného na okně poškozené, kterou okresní soud v adhezním řízení uložil obžalovanému poškozené zaplatit, nicméně skutková zjištění okresního soudu jsou jinak zcela správná, lze je akceptovat a proto nejde o vadu, pro kterou by napadený rozsudek nemohl obstát.
21. Odvolací soud se tedy mohl v tomto ohledu zcela ztotožnit se závěry soudu prvního stupně a k argumentům rozvedeným zejména obžalovaným může toliko uvést, že hodnocení provedených důkazů je výsostným právem okresního soudu a odvolací soud může do tohoto procesu zasáhnout

jen tehdy, pokud procesní soud důkazy hodnotí v rozporu s jejich obsahem, logicky vadně či vychází z důkazů, které byly pořízeny nezákonným způsobem. Jestliže však jsou zákonně provedené důkazy hodnoceny řádně a soud se náležitě vypořádá s obhajobou obžalovaného, jak je tomu v přezkoumávané věci, nemůže odvolací soud do takového postupu okresního soudu nikterak zasáhnout.

22. K tvrzením v podaném odvolání obžalovaného je možno konstatovat, že jde ve své podstatě jen o opakování obhajoby, kterou uplatnil již v přípravném řízení a zopakoval u hlavního líčení, s nímž se okresní soud, jak již krajský soud konstatoval shora, řádně vypořádal. Skutková zjištění okresního soudu jsou úplná, byť obžalovaný spáchání zejména trestného činu vydírání popírá. Okresní soud však prokázání celého rozsahu skutkových tvrzení státního zástupce ve výrokové části napadeného rozsudku důvodně opřel nejen o výpověď poškozené K [REDAKCE], která kromě další trestné činnosti obžalovaného potvrdila i to, že od obžalovaného přišla nejprve zpráva o tom, že je v areálu nemocnice, kde pracovala s fotografií a poté výhrůžná sms (bod III výrokové části napadeného rozsudku), ale i o další navazující důkazy, konkrétně výpověď syna poškozené P [REDAKCE] P [REDAKCE], výpovědi svědků B [REDAKCE], P [REDAKCE], H [REDAKCE], Š [REDAKCE] a důkazy další, zejména v podobě navazujících důkazů listinných, jak je označil v napadeném rozsudku, tedy v podobě protokolu o prohlídce těla poškozené K [REDAKCE] s fotodokumentací, fotodokumentace mobilního telefonu poškozené, přepisu volání obžalovaného synovi poškozené, protokolu o ohledání mobilního telefonu, facebookové komunikace včetně videozáznamů, analýzy četnosti volání a přehled odeslaných SMS zpráv, vyhodnocení telefonních čísel z telefonu obžalovaného, facebookové komunikace z profilu poškozené a mobilního telefonu poškozené a výpisem volání synovi poškozené, které zhodnotil nejen jednotlivě, ale i ve všech souvislostech způsobem, který nevzbuzuje žádné pochybnosti, neboť hodnotí důkazy v celém jejich rozsahu, přičemž nepominul, že tvrzení poškozené K [REDAKCE] není důkazem osamoceným, ale je podporován i ostatními přímými či nepřímými důkazy a celý soubor těchto provedených důkazů tak spolehlivě vyvrací obhajobu obžalovaného a činí ji nevěrohodnou, pokud skutek doznává jen částečně, ale vinu zcela popírá.
23. Okresní soud se tedy s obhajobou obžalovaného řádně vypořádal, přesvědčivě odůvodnil, proč dospěl k jím uvedeným skutkovým a právním závěrům, neuchýlil se k manipulacím, nedostatečnému prošetření věci, ba ani nedošlo k tomu, že by okresní soud provedené důkazy hodnotil nelogicky či deformovaně, nebo z nich vyvozoval závěry, které odporují zásadám formální logiky.
24. Ze zjištění okresního soudu nevyplývají ani takové okolnosti, které by svědčily o nesprávné interpretaci provedených důkazů či opomenutí podstatných okolností k osobě obžalovaného, k němuž byl, stejně jako k osobě poškozené zpracován příslušný znalecký posudek, přičemž ani o přičetnosti obžalovaného zneužívajícího zjevně drogy, v době spáchání trestné činnosti není pochyb. Z těchto důvodů může krajský soud pro stručnost odkázat na přesvědčivé odůvodnění napadeného rozsudku, včetně úvah o právním posouzení správně zjištěného skutkového děje, neboť by jen opakoval tam rozvedené argumenty o prokázání všech skutků pod body I) až III) výrokové části napadeného rozsudku a jejich právní hodnocení.
25. Z okresním soudem provedeného dokazování tedy vyplývá, že posouzení viny obžalovaného rozporovanými skutky není založeno na jediném důkazu, ale na celém řetězci na sebe navzájem navazujících přímých i nepřímých důkazů, které prokazují vinu obžalovaného, a proto odvolací soud neshledal v takovém postupu vady, které by měly vést k závěru o tom, že hodnocením provedených důkazů byl obžalovaný jakkoli poškozen. Je proto možno uzavřít, že celý výrok o vině obžalovaného nebyl okresním soudem založen na nesprávných skutkových zjištěních, neboť ten se naopak zcela vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a řádně vyložil, proč dospěl ke skutkovým, ale i právním závěrům obsaženým v napadeném rozsudku a krajský soud k postupu prvního soudu může konstatovat, že jeho rozhodnutím v tomto ohledu nedošlo k vadě, na kterou by musel jakkoli reagovat.

26. Proto nebylo třeba jakkoli doplňovat dokazování o důkazy výsledky osob, jejichž slyšení se obžalovaný domáhal i před krajským soudem, neboť jde zcela zjevně o důkazy nadbytečné, které by nemohly samy o sobě, ani ve spojení s důkazy již provedenými ovlivnit jiné skutkové a na ně navazující právní závěry, než jak je zjistil okresní soud v hlavním líčení. O tom mj. svědčí i lékařská zpráva o zdravotním stavu obžalovaného po prodělaném úrazu, z níž krajský soud nezjistil žádné okolnosti, které by mu měly bránit v jednání, pro které byl postaven před soud. I proto tedy nebyl krajským soudem shledán důvod pro to, aby jakkoli dále doplňoval dokazování nad rámec důkazů již provedených okresním soudem a proto návrh obžalovaného na doplnění dokazování jako nedůvodný zamítl.
27. Pro úplnost krajský soud poznamenává, že jde-li o problematiku tzv. opomenutých důkazů, nelze než připomenout, že ani podle judikatury Ústavního soudu (viz např. náleze ze dne 20. 5. 1997, sp. zn. I. ÚS 362/96, usnesení ze dne 25. 5. 2005, sp. zn. I. ÚS 152/05) není soud v zásadě povinen vyhovět každému důkaznímu návrhu. Právu obžalovaného navrhnout důkazy, jejichž provedení v rámci své obhajoby považuje za potřebné, odpovídá povinnost soudu nejen o důkazních návrzích rozhodnout, ale také, pokud jim nevyhoví, vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Ústavní soud v řadě svých nálezů (např. ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 95/97, ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 10. 10. 2002, sp. zn. III. ÚS 173/02 a další) podrobně vyložil pojem tzv. opomenutých důkazů ve vazbě na zásadu volného hodnocení důkazů a požadavky, jež zákon klade na odůvodnění soudních rozhodnutí. Neakceptování důkazního návrhu obžalovaného lze založit třemi důvody: Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencí. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno, což je právě okolnost odpovídající skutkovým zjištěním ve věci obžalovaného.
28. V souvislosti s obhajobou obžalovaného považuje krajský soud dále za nezbytné odkázat mimo jiné na názor obsažený v usnesení Ústavního soudu dne 4. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 681/04, podle kterého právo na spravedlivý proces není možno vykládat tak, že garantuje úspěch v řízení či zaručuje právo na rozhodnutí, jež odpovídá představám obžalovaného. Uvedeným právem je zajišťováno pouze právo na spravedlivé soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování podle zákona a v souladu s ústavními principy. Krajský soud však v daném případě neshledal žádný důvod k zásahu do skutkových zjištění učiněných okresním soudem, a to při plném respektování práva obžalovaného na spravedlivý proces ve smyslu relevantní judikatury Ústavního a Nejvyššího soudu, který v nyní projednávané věci rozhodně nebyl porušen. (K tomu srov. např. náleze Ústavního soudu ze dne 25. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 125/04, náleze Ústavního soudu ze dne 18. 8. 2004, sp. zn. I. ÚS 55/04, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2015, sp. zn. 11 Tdo 1453/2014). Z odvodnění rozsudku okresního soudu totiž vyplývá, proč neuvěřil obhajobě obžalovaného a zjistil skutkový stav věci podrobně popsany ve výroku o vině. Krajský soud tedy shledal, že z odůvodnění odsuzujícího rozsudku vyplývá zjevná logická návaznost mezi provedenými důkazy, jejich hodnocením a učiněnými skutkovými zjištěními na straně jedné a právními závěry tohoto soudu na straně druhé.
29. Ani v případě rozhodnutí o povinnosti obžalovaného k náhradě škody nebylo krajským soudem zjištěno pochybení, které by mělo obžalovaného jakkoli poškodit. Okresní soud vyšel při posouzení nároku poškozené ze zákonně provedených a nutno říci zcela věrohodných důkazů, a jestliže bylo zjištěno, že se poškozená se svými nároky připojila řádně a včas, nepochybil okresní soud, pokud zavázal obžalovaného k náhradě jím způsobené škody, která byla řádně prokázána a která vznikla v příčinné souvislosti se spácháním trestného činu, jehož pachatelem je právě obžalovaný. O správném postupu okresního soudu v adhezním řízení ostatně svědčí i to, že pokud

měl pochybnosti o prokázání celého nároku poškozené na nemajetkovou újmu, odkázat poškozenou se zbytkem nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních. Okresní soud sice mohl v odůvodnění této části svého výroku pregnanterněji vyjádřit, že majetková škoda, kterou obžalovaný způsobil poškozené, vznikla v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného, který kamenem poničil okno bytu poškozené a na jejíž nápravu byla poškozenou vynaložena právě částka 2 500 Kč, která byla v provedeném dokazování spolehlivě prokázána listinným důkazem předloženým poškozenou, stejně tak mohl více rozvést argumenty, které ho vedly k rozhodnutí o samotné povinnosti obžalovaného k náhradě nemajetkové újmy poškozené, nicméně nejde s přiměřeným odkazem na ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího i Ústavního soudu ČR, které dovozují, že ne každé pochybení v postupu orgánů činných v trestním řízení při provádění dokazování má za následek, že důkazu nelze v dalším řízení přihlížet a připomínají, že je třeba vycházet z materiálního pojetí výkladu ústavních práv, a proto ne každé formální pochybení v řízení musí nutně vést k derogaci napadeného rozhodnutí (viz např. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 189/05, usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 452/07, usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1665/10 i usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1329/13), o podstatnou vadu rozsudku, a proto krajský soud pro přehlednost odůvodnění uvedeného rozhodnutí okresního soudu pouze takto doplnil a může pro úplnost dodat, že to byl právě obžalovaný a jeho jednání, které zapříčinilo nejen jeho trestní stíhání, ale i rozhodnutí o náhradě nemajetkové újmy poškozené, který je tak za vznik nemajetkové újmy zcela odpovědný, neboť vznikla právě v příčinné souvislosti s jeho nesporně prokázanou trestnou činností.

30. Podle § 2956 zákona č. 89/2012 Sb. v platném znění (občanský zákoník) totiž platí, že vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy. Podle § 2957 občanského zákoníku musí být způsob a výše přiměřeného zadostiučinění určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jímí jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohrůžky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo i jiné obdobně závažné důvody. Vezme se rovněž v úvahu obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu hrozba nebo jiná příčina vyvolala. Dále je možno poukázat i na § 81 a násl. občanského zákoníku, kde je zakotvena ochrana přirozených práv jako složek osobnosti člověka, kupř. život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.
31. Dále je možno uvést, že § 2956 občanského zákoníku výslovně ukládá hradit nejen škodu (majetkovou újmu), ale rovněž napravit nemajetkovou újmu a jeho účelem je zajistit, aby se při porušení přirozeného práva člověka dostalo poškozenému plné nápravy jakékoli újmy, která mu vznikne. Při volbě způsobu a výše zadostiučinění je třeba vycházet z chování škůdce. Je-li porušeno přirozené právo člověka a vzniká nemajetková újma, zohledňujeme při volbě způsobu a výše přiměřeného zadostiučinění dle § 2951 odst. 2 občanského zákoníku okolnosti zvláštního zřetele hodné. Otázka míry zavinění původce zásahu je pro stanovení výše peněžité náhrady zásadním způsobem spoluurčující a bezpochyby je i jedním z klíčových hledisek pro navýšení této náhrady. Odpovídá to i základnímu smyslu peněžité náhrady, tj. smyslu satisfakčnímu, neboť potřeba finanční satisfakce narůstá v přímé úměře s mírou zavinění původce zásahu – vyšší mírou zavinění je vždy neoprávněnost zásahu do osobnostních práv zesílena (je zesílena krivda, za niž má přijít zadostiučinění). V tomto směru lze dojít k závěru, že v případě zlého úmyslu (záměru) na straně původce neoprávněného zásahu by měl soud svůj odsudek nad tímto společensky i právně zvláště odsouzeníhodným chováním vyjádřit právě citelným určením výše peněžitého zadostiučinění (srov. ÚS I. ÚS 1586/09). Silnější odsudek si dle zákonodárce zaslouží zejména případy, je-li újma způsobena vědomě podvodným jednáním (za použití lsti, např. vydává-li se

člověk za někoho, kým není, aby získal důvěru poškozeného a následně mu způsobil újmu), pohrůžkou (nejen násilím), anebo když je újma způsobena člověku, který je na škůdci závislý (např. z důvodu věku, duševní poruchy apod.) – viz. Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055–3014). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1702. Krajský soud pak k tomu dále podpůrně odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu ČR v podobě usnesení ze dne 19. 6. 2019 pod sp. zn. 3 Tdo 457/2019, [NS 4274/2019].

32. Ze shora uvedeného a citované zákonné úpravy určení způsobu a výše přiměřeného zadostiučinění tedy vůbec nevyplývají okolnosti namítané obžalovanými v podaném odvolání. A jestliže okresní soud splnil zákonem mu uloženou povinnost za situace, pokud odsuzuje obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu a nemajetkovou újmu nebo kterým se na úkor poškozeného bezdůvodně obohatil, uložit mu v rozsudku, aby poškozenému nahradil majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu v penězích nebo aby vydal bezdůvodné obohacení, jestliže byl nárok včas uplatněn, což splněno bylo, pak nemohou být ani zde námitky obžalovaného úspěšné.
33. Již ne tak dobře jako v případě skutkových a právních závěrů a při rozhodování v adhezním řízení si však okresní soud počínal při ukládání trestu obžalovanému. V postupu okresního soudu totiž krajský soud zjistil vadu, která ve svém důsledku vedla ke zrušení příslušné části napadeného rozsudku, čímž bylo vyhověno odvolání státního zástupce, byť jím navržená výměra trestu obžalovanému nebyla krajským soudem akceptována z důvodů rozvedených níže.
34. Krajský soud totiž dospěl k závěru, že se při trestání obžalovaného okresní soud dopustil pochybení ve prospěch obžalovaného, neboť za situace, kdy uložil trest odnětí svobody jen šest měsíců nad spodní hranici zákonné trestní sazby, jde o trest nepřiměřený (viz § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu)
35. Okresní soud sice správně ukládal trest jako úhrnný za spáchání více trestných činů podle § 43 odst. 1 trestního zákoníku podle zákonného ustanovení, které se na jednání obžalovaného vztahuje jako nej přísněji trestné, ovšem nikoli podle § 175 odst. 2 tr. zákoníku, ale podle § 199 odst. 2 tr. zákoníku, byť obě zákonná ustanovení ohrožují obžalovaného sazbou trestu odnětí svobody na dvě léta až osm let a trest odnětí svobody byl přiléhavě a v souladu s ust. § 38 a § 39 odst. 1 trestního zákoníku uložen jako nepodmíněný. Byl-li ovšem vyměřen jen mírně nad spodní hranici zákonné trestní sazby, jde o trest nepřiměřeně mírný. Navíc ustanovení § 175 je i přes shodnou výměru trestní sazby v její užité kvalifikované podobě přísnější než ustanovení § 199 tr. zákoníku ve smyslu systematiky řazení trestných činů ve zvláštní části trestního zákoníku, a proto měl být trest uložen právě podle § 175 tr. zákoníku. Nejde ovšem o vadu, kterou by nemohl krajský soud sám napravit, neboť bylo podáno odvolání státním zástupcem v neprospěch obžalovaného právě do výroku okresního soudu, jímž byl obžalovanému uložen trest. Jde rovněž o vadu ryze formální, která by jinak neměla na ukládaný trest obžalovanému prakticky žádný vliv.
36. Podle názoru krajského soudu však měly být vzaty okresním soudem v úvahu nejen jím uvedené okolnosti, ale i to, co zcela přiléhavě uvádí státní zástupce, tedy zejména značné kriminální narušení osoby obžalovaného, které okresní soud nedocenil. Jestliže se totiž obžalovaný dopustil v poměrně krátké době po vykonání dlouhodobého nepodmíněného trestu odnětí svobody, který vykonával jako zvláště nebezpečný recidivista násilné trestné činnosti, další velice závažné a společensky vysoce škodlivé násilné trestné činnosti na osobách vůči jeho jednání prakticky bezbranných, jeví se krajskému soudu v tomto případě pro účel dosažení nápravy obžalovaného a ochrany společnosti, jakož i z důvodu generální prevence před nejzávažnějšími formami trestné činnosti jako odpovídající v případě obžalovaného nepodmíněný trest odnětí svobody vymezený již v polovině zákonné trestní sazby, kdy pouze částečné doznání obžalovaného z přípravného řízení může odůvodnit fakt, že trest nebyl ukládán v horní polovině zákonné trestní sazby, jak požadoval státní zástupce, aby obžalovaného účinně napravil. Lze tedy doufat, že s ohledem na všechny uvedené okolnosti bude takový trest dostatečný k tomu, aby si obžalovaný, který má

bohatou kriminální minulost, konečně uvědomil nesprávnost svého počínání a po výkonu uloženého trestu nejen že nekonzumoval drogy, které jsou zjevně spouštěčem jeho trestné činnosti a násilného jednání, ale konečně vedl řádný život a nedostával se již do konfliktu se zákonem.

- 37.Pro výkon uloženého trestu byl pak obžalovaný v souladu s § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.
- 38.Krajský soud tedy může uzavřít, že okresní soud podstatně pochybil pouze při ukládání trestu, neboť uložený trest v přezkoumávané části rozsudku byl nepřiměřený, čímž porušil zákon ve prospěch obžalovaného. Krajskému soudu však s ohledem na odvolání státního zástupce podaného v neprospěch obžalovaného nic nebránilo po zrušení této části napadeného rozsudku znovu ve věci rozhodnout.
- 39.Ze shora rozvedených důvodů pak krajskému soudu nezbylo, než odvolání obžalovaného jako zcela nedůvodné podle § 256 trestního řádu zamítnout.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti rozsudku je možno podat dovolání, a to do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení, k Nejvyššímu soudu ČR, prostřednictvím soudu okresního. Dovolání je možno podat pouze z důvodů uvedených v § 265b trestního řádu. Státní zástupce je může podat ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, vytýkat může nesprávnost kteréhokoliv výroku. Obžalovaný může podat dovolání pouze proti výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Dovolání pak může podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se podání, byť jako dovolání označené, za dovolání nepovažuje.

Praha 29. dubna 2020

Mgr. Roman Lada v.r.
předseda senátu